

Nije mogla umrijeti dok ne vidi sina

Fra Ivan Peran predavao je više godina crkvenu glazbu na Teologiji u Rijeci. Bilo je to u vrijeme dok je živio u košljunskom samostanu na otoku Krku. Obi no je u franjeva kom habitu autostopom putovao iz Punta prema Rijeci i natrag, jer je u takvim putovanjima vidio mogućnost svjedoka njezine vjere. Za vrijeme trajanja akademske godine dolazio je k nama u samostan sv. Nikole na Krnjevo gotovo redovito ponedjeljkom, gdje bi uvečer toga dana vodio vježbe našeg mješovitog crkvenog pjevačkog zbora. Poslije skromne fratarske večere, jer za večeru nismo imali kuharicu, no i on je kod nas, i sljedećeg jutra išao bi držati predavanja na Teologiju. Sjećam se da je tako jednoga dana s Košljuna došao k nama, ali na licu mu nije bilo vedrine kao obično. Bilo je očito da ga nešto muči. Saznao sam razlog, kad mi je rekao da su ga zvali da dođe kući, jer da mu je majka na umoru. Saopćio mi je to u dvorištu ispred samostana, upravo u trenutku kad sam po nekom poslu trebao hitno krenuti automobilom u grad. Kroz glavu mi je prostrujala misao da je riječ o ženi, tada već u dubokoj starosti, koja je, kad je on bio osuđen na smrt strijeljanjem i kad su joj rekli da će ga pustiti ako svući habit, izjavila: „Onda mi ga vratite u kapi, ali u habitu“. Prisjetio sam se tada, da sam fra Ivana, dok je još bio provincijalni ministar, nekoliko puta vozio autom, i kad bi smo prolazili tadašnjom „magistralom“ pored njegova rodnog mjesta, Kaštel Stari, on bi obično na kratko svratio vidjeti majku. Fra Ivan je volio majku kao što svaki sin voli svoju, no on je imao razloga svoju voljeti i više, zbog toga što ga je razumjela i stala iza njegove odluke i u spomenutom teškom životnom trenutku. Injemu su, naime, uzalud nudili slično, da napusti svoj poziv pa ga neće teretiti. Zbog načina na koji mi je saopćio vijest o majci na umoru, predosjetio sam da zbog obveza ovoga puta nećemo kani odmah ići kući. Suosjećaju i s njim, i želeći mu to i vidljivo pokazati, odmah sam malo povišenim tonom upitao: „Zašto odmah ne idete?“ Odgovorio je sasvim mirno: „Neće ona umrijeti dok ja ne dođem!“ Iznenadila me je nesigurnost u njegovu glasu, i odlučnost koja nije ostavljala mjesta za novo pitanje. Održao je tu večer vježbe s našim pjevačima, ujutro otišao držati predavanja na Teologiju, pa je onda, kako smo kasnije saznali, otišao vidjeti majku. Čuli smo tada i da ju je našao živu i da je ubrzo poslije toga umrla. Njegove rođene sestre, koje su stanovale u blizini i koje su došle k majci nakon što joj je pozlilo, svjedoke i više puta o tom događaju, naglašavale su upravo činjenicu da majka nije mogla umrijeti dok ne vidi svog „Srećka“, kako ga je zvala, i kako mu je bilo krsno ime.

Zahvaljujući opisanom razgovoru s fra Ivanom i ja sam nekoliko puta govorio o ovom događaju kao o nečemu što sam smatrao „čudom“. To čudo odjednom je postalo večer, kad sam neki dan u Dubrovniku, gdje sada živim, doživio njegovu svojevrsnu potvrdu. Na naša samostanska vrata pozvonila je naša sestra Veronika Penava, članica zajednice Službenica milosrdna, koja sada tako većer živi u Dubrovniku, u samostanu na Pilama, i koju inače poznajem. Nakon što je

pozvonila na samostanska vrata, preko portafona tražila je mene. Rekla je da nam je donijela nešto što je jedan gost kod njih za nas ostavio. Ne znam u kojem kontekstu, vjerojatno u vezi poznanstava s franjevcima, još u klastru poela je priču o fra Ivanu Peranu i o tome kako je njegova majka Nedjeljka umrla. Do tada tu našu sestru nisam povezivao s fra Ivanom, a još manje s njegovom majkom. Naša je rekla kako je živjela i radila u kući Službenica milosrđa u Kaštel Suurcu gdje su tada imali dom umirovljenika u kojem je bilo desetak starijih osoba. Među študenticima bila je kod njih posljednjih nekoliko godina svog života i fra Ivanova majka. Sestra je otkrila kako je to bilo u posljednjim trenucima njenog života. Ispričala je: „Fra Ivanova majka je zanimala, i k njoj su došle dvije klerke. Jedna od njih rekla joj je da su zvale Srećka, na što je ona poela plakat. Molile su kod nje kronicu, a ona nije više mogla moliti, samo ih je gledala. Cijeli dan nije progovorila ni riječi. Sutradan je odnekud padre Ivan došao pješice. Kad se pojavio, majka je progovorila. Nakon nekoliko trenutaka, rekla je: ‘Srećko, hajde popij kavu kod Rose (kuharice)’. Padre Ivan je malo poslije i došao na kavu, ja sam postavila šalice i vratila se bolesnici. Kada sam došla ona je već umirala. Pozvala sam padra da brzo dođe, a on je idući rekao ‘ona je čekala mene’. Molili smo psalam: ‘Iz dubine, Gospodine, vapijem tebi...’ Kad je on kleknuo na pod, ja sam mu rekla da ne treba klekati, na što je on odgovorio: ‘ne, kad moja majka vidi da ja klekam, njoj je drago. Tako je to bilo od zatvora do danas’. Onda je poeo plakat.“

Sestra Veronika nije znala da sam ja upućen u tu priču. Nije znala da sam prvi dio tog događaja rekao u kameru na filmu kojega je režirao Sanjin Badurina u svom studiju „Video studio Piloto“, pod naslovom: „Sluga Božji fra Ivan Peran radosni slavitelj Kristova Evanjelja“. Rekao sam joj to, i otišao donijeti DVD s tim filmom, kako bi joj ga poklonio.

Nakon tog tako iznenadnog i iz drugog kuta opisanog već poznatog detalja iz fra Ivanova života, koji se odigrao pred dvadesetak godina, uvršeno mi je uvjerenje da tu možda ipak nije bila riječ samo o uobičajenoj vezi između majke i sina. Radilo se sigurno o još intenzivnijoj i jačoj povezanosti dviju duša fra Ivana i njegove majke zbog zajednički proživljene teške životne sudbine. Ne bi me doduše ni čudilo da je tu bila riječ o mnogo mističnijem doživljaju u kojeg je fra Ivan sa svojom specifičnom prorokom vizijom bio dublje uključan, te da je znao da majka neće moći umrijeti dok ga ne vidi.

Ova istinita priča vrijedi i kao svjedočanstvo!

fra Stipe Nosić, u veljači 2015.